

Zpráva o šetření ve věci opakovaného projednávání žádosti o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace

---

Dne 9. října 2018 se na mě obrátili pan A., pan B., pan C., pan D., paní E. a spolek F. (dále jen „stěžovatelé“), právně zastoupeni advokátkou Mgr. Lucií Tycovou Rambouskovou.

Stěžují si na postup Městského úřadu Vrchlabí, odboru rozvoje města a územního plánování (dále také jako „městský úřad“), a Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) při rozhodování o jejich žádosti o určení existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích p. č. Y, p. č. X, st. p. č. W v k. ú. V, p. č. U, p. č. T, p. č. S, p. č. R v k. ú. Q, p. č. P, p. č. O, p. č. N v k. ú. V a p. č. M v k. ú. Q (dále jen „cesta“). Nelíbí se jim, že ačkoli o určení požádali již v roce 2014, úřady o jejich žádosti doposud pravomocně nerozhodly.

A. Shrnutí závěrů

Městský úřad Vrchlabí pochybil, když nerespektoval závazný právní názor odvolacího správního orgánu a při novém projednání věci opakoval stejné nedostatky, které vedly ke zrušení předchozích rozhodnutí.

Krajský úřad pochybil, když opatřením proti nečinnosti včas nezareagoval na neschopnost Městského úřadu Vrchlabí řádně pokračovat ve správním řízení.

Krajský úřad rovněž pochybil, když rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí ze dne 10. 11. 2018 zrušil a věc delegoval k novému projednání na Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, ačkoliv zjištěný skutkový stav mu umožňoval rozhodnutí změnit, a řízení tak pravomocně ukončit.

B. Skutková zjištění

Stěžovatelé v roce 2014 požádali Městský úřad Špindlerův Mlýn o určení, zda je cesta veřejně přístupnou účelovou komunikací. Jelikož sporná cesta zasahuje územní obvod dvou silničních správních úřadů - Městského úřadu Špindlerův Mlýn a Městského úřadu Vrchlabí, musel o tom, který z úřadů věc projedná, rozhodnout krajský úřad. Projednáním pověřil Městský úřad Špindlerův Mlýn. Ten ve věci vydal předběžné opatření, které krajský úřad částečně změnil. Městský úřad Špindlerův Mlýn předběžným opatřením přikázal vlastníkům sporného úseku cesty jednak povinnost zdržet se všech činností znemožňujících průjezd po sporném úseku cesty a jednak povinnost odstranit veškeré terénní úpravy a pevné překážky. Ve věci samé rozhodl dvakrát a určil, že sporná cesta je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Jeho rozhodnutí zrušil krajský úřad a věc vrátil k novému projednání.

Opatřením proti nečinnosti krajský úřad věc koncem roku 2016 delegoval na Městský úřad Vrchlabí. Ten správní spis obdržel v únoru 2017. Pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o předběžném opatření odmítl navzdory příkazu krajského úřadu vykonat a třikrát se jej neúspěšně pokusil rozhodnutím zrušit. Ve věci samé vydal tři rozhodnutí. Poprvé určil, že sporná cesta není veřejně přístupnou účelovou komunikací, podruhé deklaroval existenci veřejně přístupné účelové komunikace pouze na části cesty s tím, že na sporném úseku se veřejně přístupná účelová komunikace nenachází, a potřetí rozhodl, že na sporném úseku

cesty se veřejně přístupná účelová komunikace nenachází. I tato rozhodnutí krajský úřad zrušil a věc vrátil k novému projednání.

V lednu 2019 krajský úřad věc delegoval na Městský úřad Dvůr Králové nad Labem.

Krajský úřad ve věci pětkrát učinil opatření proti nečinnosti – prvním věc delegoval z Městského úřadu Špindlerův Mlýn na Městský úřad Vrchlabí, třemi dalšími postupně Městskému úřadu Vrchlabí přikazoval rozhodnout o žádosti v jím stanovené lhůtě a pátým věc delegoval na Městský úřad Dvůr Králové nad Labem.

Krajský úřad tak v předložené věci celkem pětkrát zrušil rozhodnutí podřízeného správního orgánu, pětkrát přijmul opatření proti nečinnosti, z toho dvakrát věc delegoval na jiný podřízený správní orgán.

C. Právní hodnocení

Ačkoli délka správního řízení napovídá, že ve věci dochází k průtahům, nebude se jimi zabývat, neboť hlavní příčinou nepřiměřené délky správního řízení je opakované projednávání věci.

Posoudím proto, co bylo příčinou opakovaného projednávání a zda se mu mohly úřady vyhnout. Vyjdu přitom ze zásady rychlosti řízení zakotvené ve správním řádu, podle které **správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů.**¹

Tato zásada je jedním z pilířů práva na spravedlivý proces, proto se promítá i v dalších ustanoveních správního řádu, zejména v ustanoveních, která upravují obecné lhůty pro vydání rozhodnutí a opatření proti nečinnosti.² Správní řád ukládá správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí bezodkladně. Pokud správní orgán nemůže vydat rozhodnutí bezodkladně, musí ho vydat do 30 dnů, ke kterým se ve stanovených případech připočítá dalších 30 dnů navíc, příp. doba nutná k dožádání, provedení znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny. Nejde-li o tyto případy, musí správní orgán vydat rozhodnutí nejpozději ve lhůtě 60 dnů. To platí jak pro prvostupňový správní orgán, tak i pro odvolací správní orgán.³ Dozví-li se nadřízený správní orgán, že je podřízený správní orgán nečinný, musí bezodkladně a z úřední povinnosti přijmout patřičné opatření.

Z uvedené zásady rychlosti správního řízení tedy vyplývá povinnost veřejné správy jako celku věc projednat a vyřídit v přiměřeném časovém horizontu. Správní orgány jsou proto povinny počínat si v řízeních tak, aby mohly jimi vedená správní řízení v přiměřené lhůtě uzavřít.

Aby odvolací řízení celý správní proces zbytečně neprodlužovalo, umožňuje správní řád odvolacímu orgánu nesprávné nebo nezákonné rozhodnutí změnit, pokud jsou k tomu splněny podmínky.⁴ V opačném případě, pokud podmínky splněny nejsou a odvolací orgán musí rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání, přiznává správní řád jeho právnímu

---

1 Ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

2 Ustanovení § 71 a § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

3 Ustanovení § 90 odst. 6 zákona 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

4 Ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

názoru závaznost⁵ a podřízený správní orgán se od něj může odchýlit pouze tehdy, pokud ke stejnému závěru dospěje na základě nových skutečností. Nesmí však opakovat stejné nedostatky, které vedly nadřízený správní orgán ke zrušení předchozího rozhodnutí.⁶

Pravomocné ukončení věci v přiměřené době tak mohou správní orgány zajistit pouze tehdy, pokud budou uvedené postupy důsledně dodržovat – odvolací orgán bude preferovat změnu rozhodnutí před jeho zrušením a vrácením věci, a prvostupňový správní orgán bude při případném novém projednání věci svědomitě respektovat právní názor odvolacího správního orgánu.

Pokud závazný právní názor vyslovený v prvním rozhodnutí odvolacího orgánu nevede podřízený správní orgán k vydání procesně i věcně správného rozhodnutí, měl by odvolací orgán nejpozději v této fázi řízení poskytnout podřízenému správnímu orgánu kvalifikovanou metodickou pomoc, např. formou individuální konzultace a detailnějšího vysvětlení jednotlivých důvodů, které odvolací orgán vedly ke zrušení rozhodnutí.⁷

Není-li ani metodická pomoc nadřízeného orgánu účinná, měla by být neschopnost prvostupňového správního orgánu vydat správné rozhodnutí pro nadřízený orgán signálem k provedení kontroly výkonu přenesené působnosti, jejímž výsledkem může být i odebrání svěřeného výkonu státní správy včetně odebrání příspěvku na výkon přenesené působnosti.⁸ Nadřízený správní orgán by měl rovněž zvážit, zda je účelnější věc ještě jednou vrátit, nebo zda je vhodnější již přistoupit k delegaci či atrakci věci.⁹

Krajský úřad v předložené věci celkem pětkrát zrušil rozhodnutí podřízeného správního orgánu – z toho třikrát Městskému úřadu Vrchlabí, pětkrát přijmul opatření proti nečinnosti, z toho dvakrát věc delegoval na jiný podřízený správní orgán. Řízení bylo zahájeno v roce 2014, přesto se správním orgánům nepodařilo doposud o žádosti pravomocně rozhodnout. Již jen z tohoto sledu událostí je zřejmé, že úřady nepostupovaly v řízení tak, jak jim ukládá zákon.

Nesouhlasím s tajemníkem Městského úřadu Vrchlabí, že postup jeho úřadu byl pečlivý a odpovědný a že se vždy snažil respektovat právní názor krajského úřadu. Jeho názor považuji za absurdní, když uvážím, kolikrát musel krajský úřad zasahovat proti jeho nečinnosti, kolikrát vyřizoval stížnosti na jeho postup a kolikrát mu vytýkal právě skutečnost, že nerespektuje jeho závazný právní názor. Městský úřad Vrchlabí nebyl schopný za dva roky rozhodnout o žádosti stěžovatelů, přestože právní názor nadřízeného správního orgánu a shromážděné podklady takové rozhodnutí umožňovaly.

Při zrušení prvního rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí uložil krajský úřad městskému úřadu povinnost posoudit, zda sporná cesta není cestou existující tzv. od nepaměti s tím, že

---

5 Ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

6 Srov. nález Ústavního soudu Pl. ÚS 37/03 ze dne 11. 1. 2005, dostupný na www.nalus.cz.

7 Ustanovení § 67 odst. 1 písm. c) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů.

8 Ustanovení § 2 odst. 2, § 65 odst. 1 a § 129 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů.

9 Ustanovení § 80 odst. 4 písm. b) a c) a ustanovení § 131 odst. 1, 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

otázkou, zda cestu užívala veřejnost, se bude zabývat pouze tehdy, když nedovodí užívání od nepaměti. Městský úřad však místo toho, aby tuto otázku sám posoudil, v následujícím rozhodnutí pouze jednou větou a bez jakéhokoli opodstatnění zkonstatoval, že vychází z názoru krajského úřadu, že cesta je užívána od nepaměti. Dodávám, že tuto otázku neposoudil ani ve svém třetím rozhodnutí.

Nesprávně městský úřad postupoval i v případě alternativních cest, které v rozporu s právním názorem krajského úřadu shledával dostatečnými pro přístup i příjezd k nemovitostem stěžovatelů. Tyto cesty označil za dostatečnou alternativu, přestože Správa Krkonošského národního parku jako organizace příslušná hospodařit s majetkem státu opakovaně městskému úřadu sdělila, že ani jedna z alternativních cest vedoucích po pozemcích státu není vhodná pro jízdu motorovými vozidly. Ve svém třetím a posledním rozhodnutí odůvodnil schopnost obou cest umožnit nejen přístup ale i příjezd novelou zákona o ochraně přírody a krajiny¹⁰, na základě které mohou nově vlastníci a nájemci nemovitých věcí nacházejících se v národních parcích vjíždět a setrávat na území národního parku mimo silnice a místní komunikace v souvislosti s užíváním svých nemovitostí. K tomuto závěru dospěl i přesto, že před vydáním rozhodnutí požádal krajský úřad o metodickou pomoc, jejímž obsahem bylo sdělení krajského úřadu, že tato výjimka ze zákazu neznámá, že vlastníci či nájemci mohou na území národního parku zvolit k jízdě motorovým vozidlem jakoukoli trasu a že musí k příjezdu ke svým nemovitostem používat pouze funkčně určené již existující cesty. Není možné k jízdě motorovým vozidlem užit turistickou stezku pro pěší či cyklostezku. Městský úřad proto musel vědět, jaký je právní náhled krajského úřadu na vliv uvedené novely, resp. že ani po novelizaci nemohou stěžovatelé pro příjezd motorovými vozidly tyto cesty použít. Přesto je označil za dostačující alternativu a žádost stěžovatelů zamítl.

Městský úřad proto nesplnil požadavek nadřízeného správního orgánu na to, jak má v řízení pokračovat a co má při novém projednání zkoumat, aby vydal procesně i věcně správné rozhodnutí.

Městský úřad Vrchlabí pochybil, když nerespektoval závazný právní názor odvolacího správního orgánu a při novém projednání věci opakoval stejné nedostatky, které vedly ke zrušení předchozích rozhodnutí.

Nemohu však souhlasit ani s názorem ředitelky krajského úřadu, že krajský úřad neměl žádné efektivní prostředky, jak tuto situaci řešit. Ačkoli souhlasím, že první dvě rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí nemohl krajský úřad v odvolacím řízení změnit, neboť první rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a před vydáním druhého rozhodnutí správní orgán neoznámil účastníkům řízení skončení dokazování a neupozornil je na možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, měl krajský úřad možnost efektivně reagovat na nesprávný úřední postup městského úřadu. A to ještě před vydáním jeho třetího rozhodnutí.

Jak jsem uvedl výše, zásada rychlosti správního řízení není provedena pouze zákonným ustanovením upravujícím lhůty pro vydání rozhodnutí, ale i ustanovením upravujícím ochranu před nečinností. Nadřízený správní orgán má podle tohoto ustanovení povinnost

---

10 Zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů.

učinít opatření proti nečinnosti nejen tehdy, jakmile se o nečinnosti dozví, ale i tehdy, je-li z okolností a průběhu správního řízení zjevné, že podřízený správní orgán nedodrží lhůtu stanovenou pro vydání rozhodnutí či nebude schopen v řízení řádně pokračovat.¹¹

Neschopnost Městského úřadu Vrchlabí napravit svá předešlá pochybení byla evidentní a krajskému úřadu musela být zřejmá jak z řady přijatých opatření proti nečinnosti, tak i z přístupu, s jakým se městský úřad stavěl k výkonu předběžného opatření, a v neposlední řadě i z odvolacích řízení, kdy krajský úřad opakovaně Městskému úřadu Vrchlabí vytýkal nerespektování jeho právního názoru. Domnívám se proto, že z okolností případu bylo zřejmé, že Městský úřad Vrchlabí nebude v řízení řádně pokračovat.

Krajský úřad proto měl zvolit takové opatření, které by efektivně vedlo k ochraně práv účastníků. Delegace věci, stanovení lhůt pro vydání rozhodnutí, ani opakovaně vyslovený právní náhled krajského úřadu na řešenou problematiku nevedly k nápravě (k vydání věcně i procesně správného rozhodnutí). Domnívám se proto, že krajský úřad měl přijmout svůj díl odpovědnosti a nejpozději v červnu 2018, kdy se dozvěděl o pokračující nečinnosti Městského úřadu Vrchlabí při výkonu předběžného opatření, celou věc atrakcí převzít a rozhodnout jako správní orgán prvního stupně nejen o předběžném opatření, ale i o otázce existence veřejně přístupné účelové komunikace. Lhůty následně stanovené pro vydání rozhodnutí považuji v tomto případě za zcela nedostatečné.

Krajský úřad proto pochybil, když opatřením proti nečinnosti včas nezareagoval na neschopnost Městského úřadu Vrchlabí řádně pokračovat ve správním řízení.

Jsem rovněž přesvědčen o tom, že pochybil i v řízení o odvolání proti třetímu rozhodnutí městského úřadu. Krajský úřad nemusel toto rozhodnutí rušit a věc delegovat k novému projednání na Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, naopak mohl a měl toto rozhodnutí změnit a věc pravomocně ukončit. Ředitelka krajského úřadu vysvětlila zvolený postup tak, že pokud v minulosti krajský úřad přistoupil ke změně rozhodnutí, byl za to správním soudem kritizován a neuspěl ani u Nejvyššího správního soudu.¹²

Podrobně jsem se seznámil se závěry Nejvyššího správního soudu přijatými v uvedené věci a důvodem, proč Nejvyšší správní soud považoval rozhodnutí krajského úřadu za nezákonné, bylo porušení zákazu překvapivosti rozhodnutí a nikoli samotná změna. Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Stěžovatel, pokud chtěl v rámci odvolacího řízení zaujmout zcela odlišný právní názor, měl žalobkyni (a dalším účastníkům řízení) umožnit se k tomuto vyjádřit, případně dát možnost navrhnout další důkazy, které by účastníkům řízení např. umožnily zaměřit dokazování právě ke specifickým skutkovým otázkám spojeným se zamýšlenou odlišnou právní kvalifikací (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2009, č. j. 7 As 59/2008-85, publ. Pod č. 2480/2012 Sb. NSS).*“

Ačkoli tedy krajský úřad v uvedeném případě u správních soudů neuspěl, nebyl kritizován za změnu rozhodnutí, ale za překvapivost, s jakou k ní došlo. Dlouhodobě apeluji na krajské

11 Ustanovení § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

12 Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, sp. zn. 1 As 91/2015, dostupný na www.nssoud.cz.

úřady, aby se nebály měnit rozhodnutí v odvolacím řízení¹³ a pomohly věc pravomocně rozhodnout. Na podzim loňského roku jsem na toto téma diskutoval se zástupci krajských úřadů u kulatého stolu. Jsem proto rád, že se Nejvyšší správní soud k povinnosti odvolacích orgánů preferovat změnu rozhodnutí před jeho zrušením vyjádřil již i v agendě pozemních komunikací a v rozsudku ze dne 10. 12. 2018¹⁴ poskytl odvolacím orgánům podrobné vodítko, kdy a jak lze prvostupňové rozhodnutí zákonným způsobem změnit:

„Zrušení rozhodnutí by mělo představovat krajní prostředek, jen když nelze jinak, např. když rozhodnutí nelze přezkoumat pro jeho nesrozumitelnost, ze spisového materiálu jsou zřejmé takové nedostatky při zjišťování stavu věci, jež by vedly k rozsáhlému dokazování před odvolacím správním orgánem, prvostupňové řízení vedla podjatá oprávněná úřední osoba, nebo když změně rozhodnutí brání zákonné důvody (srov. Jemelka, L. Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 502-512).“

„Odvolací orgán však při tom musí postupovat tak, aby účastníku řízení zachoval reálnou a efektivní možnost právně i skutkově argumentovat [nález sp. zn. III. ÚS 257/98 ze dne 21. ledna 1999 (N 10/13 SbNU 65)]. Konkrétně to znamená, že pokud se chce odvolací orgán odchýlit od hodnocení důkazů provedeného orgánem prvního stupně, musí provedené důkazy opakovat nebo doplnit a dát účastníkovi možnost se k doplněnému dokazování vyjádřit. Stejně tak, pokud se odvolací orgán odchýlí od právních závěrů orgánu prvního stupně, musí účastníkovi umožnit, aby se argumentačně vymezil vůči nově nastolenému meritu věci [nález sp. zn. IV. ÚS 544/98 ze dne 4. srpna 1999 (N 109/15 SbNU 75)]. Překvapivost rozhodnutí je třeba vždy posuzovat s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a uplatněné právní námitky účastníků [nález sp. zn. I. ÚS 654/03 ze dne 24. 2. 2004 (N 27/32 SBNU 255)].“

„V deklaratorním řízení vedeném podle § 142 správního řádu se ve skutečnosti neukládá povinnost žádnému z účastníků řízení, neboť to z povahy věci ani nelze učinit. Deklaratorní rozhodnutí pouze prohlašuje, a staví tak na jisto, že určitá práva nebo povinnosti v minulosti vznikly, že trvají nebo že zanikly. Nebyla tak naplněna dikce zákona, který vylučuje změnu rozhodnutí v odvolacím řízení tehdy, pokud by tím vznikla v důsledku ztráty možnosti odvolání újma účastníkovi, jemuž se ukládá povinnost. Nelze než uzavřít, že nic nebránilo změně výroku rozhodnutí a žalovaný tento postup správně upřednostnil před jeho zrušením, jež by bylo spojeno s již druhým vrácením věci k novému projednání.“

Aplikují-li tyto závěry Nejvyššího správního soudu na předloženou věc, nemohu souhlasit s názorem krajského úřadu, že je nutné věc znovu projednat a posoudit, o jakou vzdálenost je trasa alternativní cesty delší, jak se z této cesty lze dostat k chalupám účastníků řízení, a že je nutné se rovněž vypořádat s námitkou Správy Krkonošského národního parku ohledně zákazu plynoucího ze zákona o lesích.¹⁵

Ze spisového materiálu lze zjistit, kdy sporná cesta vznikla a jaká je její trasa, zda cesta slouží k zákonným účelům, zda byl okruh uživatelů omezený či neomezený a zda je pro některou

13 Srov. závěrečné stanovisko ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. 4748/2013/VOP/MBČ, závěrečné stanovisko ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. 2853/2014/VOP/MBČ, obě dostupné na <https://eso.ochrance.cz>.

14 Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, sp. zn. 6 As 286/2018, dostupný na www.nssoud.cz.

15 Ustanovení § 20 odst. 1) písm. g) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, ve znění pozdějších předpisů.

z napojovaných nemovitostí nutnou komunikační potřebou. Městský úřad Vrchlabí obě zvažované alternativní cesty obhlédl na místním šetření konaném za účasti účastníků řízení dne 7. 6. 2017 a pořídil fotodokumentaci. V protokolu o ústním jednání ze dne 7. 6. 2017 je uvedeno, že zástupce Správy Krkonošského národního parku nepovažuje napojení na tzv. XXX cestu přes lesní pozemky motorovými vozidly za možné a že vlastník pozemků k němu nikdy nedá souhlas. Městský úřad Vrchlabí provedl místní ohledání i dne 6. 12. 2017, ke kterému se vyjádřila Správa Krkonošského národního parku, že se jedná pouze o turistický chodník pro pěší a že užívání motorovými vozidly není možné.

S ohledem na takto zjištěný skutkový stav jsem přesvědčen, že nebyl důvod, aby krajský úřad věc vrátil k novému projednání za účelem podrobnějšího zjištění skutkového stavu. Krajský úřad mohl zopakovat provedené dokazování, následně přijmout vlastní právní závěry, třeba i odlišné, a definitivně věc rozhodnout.

Změně rozhodnutí nebránila ani skutečnost, že se městský úřad nevypořádal s omezením plynoucím z ustanovení lesního zákona. Prvostupňové správní řízení a odvolací řízení tvoří jeden celek. Odvolací orgán proto může odstranit drobné vady prvostupňového řízení, aniž by tím porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení. Vypořádání této námítky nevyžaduje žádné rozsáhlé dokazování, jde pouze o aplikaci daného zákonného ustanovení na již zjištěný skutkový stav. Jedná se proto o drobnou vadu, kterou mohl krajský úřad napravit v odvolacím řízení.

Krajský úřad proto pochybil, když rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí ze dne 10. 11. 2018 zrušil a věc delegoval k novému projednání na Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, ačkoli zjištěný skutkový stav mu umožňoval rozhodnutí změnit, a řízení tak pravomocně ukončit.

D. Informace o dalším postupu

Zprávu zasílám ředitelce krajského úřadu a starostovi města Vrchlabí a podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv žádám, aby se ve lhůtě 30 dnů od jejího doručení vyjádřili ke zjištěným pochybením a informovali mě o přijatých opatřeních k nápravě. Zpráva shrnuje mé dosavadní poznatky, které mohou být podkladem pro závěrečné stanovisko podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv.

O svých zjištěních a závěrech informuji rovněž stěžovatele.

Brno 6. března 2019

JUDr. Stanislav Křeček
zástupce veřejné ochránkyně práv